

1

Un mal dia el té qualsevol

—Tereseta! una altra vegada en la figuera? —retrunyí la veu penetrant i enfadada de la mestra.

La veritat és que Tereseta no tenia el dia molt inspirat. Primer, aquell odiós intercanvi d'entrepans a l'hora del pati; i ara, la senyoreta Metzinussa l'agafava desprevinguda, tot i l'esforç que feia la bruixeta per no distraure's.

—A veure, què acabe d'explicar? —digué la professora amb cara de pocs amics mentre exhibia una postura que recordava una gerra amb anses.

—Jo... ehem... crec que... vosté estava explicant els resultats d'un encanteri...

—D'un encanteri? Tu sí que ets encantadora...
—digué amb ironia—. Més ben dit, Tereseta, tens una facilitat extraordinària per a encantar-te amb qualsevol cosa. Sempre pensant en les cucales!

—Mmm... jo...

—No cal que em digues res. A l'eixida vull que et quedes, que hem de xarrar una miqueta.

—Bé, bruixetes i bruixets, continuem amb la classe... A veure... qui em pot detallar les fases de l'ensinistrament d'una granera tossuda?

Tot i que més de la meitat dels alumnes tenien les mans alçades, la mestra va decidir que fóra Repugneta l'encarregada de repetir en públic la lliçó que ella acabava d'explicar. La bruixeta presumptuosa no va deixar passar aquella ocasió de lluir-se en públic i, amb males intencions, mentre acabava de cantussejar la resposta, llançà unes expressives mirades de superioritat a la pobra Tereseta, que maldava perquè la rojor de les seues galtes passara desapercibuda per a la resta de la classe.

David, el germà adoptiu de Tereseta, no va poder suportar aquella situació i, apuntant la cabellera de Repugneta amb un canut fet amb el cos del seu bolígraf, li llançà el xiclet que mastegava d'amagat.

—Agggh! Quin faaàstic! Ecs! Senyoreta, David m'ha tirat un fastigós xiclet de moc de cabra escocesa que s'ha empalustrat en els meus tirabuixons color negre grafit amb reflexos de fosc antracita!

Quin horror! Crec que estic a punt de desmaiar-me senyoreta!

I la bruixeta pedant, com més intentava llevar-se de damunt aquella massa apegalosa, més s'empastifava tots els cabells sense voler-ho.

—Açò és inaguantable! David, vés-te'n immediatament a l'oficina de la directora, que no et vull ni regalat! A veure si passant una temporada a casa aprens bones maneres! I tu, Repugneta, per favor, controla't un poc, que ja portes set desmais aquesta setmana!

—D'acord, senyoreta, el que vosté em mane —acatà Repugneta ofegant uns sanglots.

—Sí, bonica, seu i calla, que m'agafarà un atac de nervis... i deixa't ja el pentinat, que no pares d'empastifar-te encara més el xiclet pels cabells. Ai mare, ai mare... Quin malefici m'ha caigut amb vosaltres!

—Senyoreta... Tindria l'amabilitat de donar-me permís per a anar al despatx de la directora? —va dir David educadament des del seu seient.

—Com? Què? Açò què vol dir? —cridava desesperada la mestra arrapant-se els cabells—. Però no és precisament això el que jo t'havia manat? Acabareu tornant-me boja!

—Senyoreta... jo només volia ser educat... vosté sempre diu que... —començà amb sinceritat el xiquet.

—Prou, prou, prooou! Ja no puc més! Vés i presenta't a la directora immediatament!

De camí cap al despatx on l'havien enviat, David pensava que la seua mestra era una miqueta estranya. De fet, en aquella escola pública de bruixetes i bruixots La Rata Albellonera hi havia gent de tota mena! Sort que, des que vivia a Bruixència, sempre havia trobat comprensió i amistat en Tereseta i Tronadissa.

Fins que es va fer hora d'anar-se'n, ja no es va sentir ni el vol d'una mosca a la classe, llevat de la veu penetrant i irritada de la mestra. Qualsevol piulava, amb tot el que hi havia passat! Aquell dia, fins i tot els aprenents de bruixes i bruixots arreplegaren les seues coses envoltats d'un silenci tan anormal que la mestra pensava que estava vivint un somni del qual podia despertar en qualsevol moment.

Quan hagué eixit l'últim alumne, la senyoreta Metzinussa es va encarar amb Tereseta (sense massa esperança, tot s'ha de dir), disposada a fer-li entendre una vegada més la importància d'atendre durant les classes, i de posar els cinc sentits en totes les activitats escolars.

—Comprends el que vull dir-te, Tereseta?

—Sí, senyoreta.

—Doncs ara només cal que ho poses en pràctica.

—D'acord, senyoreta.

Aquella conversa, que es repetia periòdicament,

